

Abans papers,
ara barreresJOAN
SURROCA

Fa uns anys quan arribava a un país per primera vegada tenia el costum d'observar la quantitat de papers escampats pels carrers. Aquella primera observació no solia fallar; em donava una primera aproximació de com funcionava aquella comunitat.

Actualment aquest paràmetre ja no serveix, perquè fins i tot un país com el nostre ha iniciat el bon costum de tirar les deixalles a les papereres. Ara miro altres aspectes per fer-me càrrec del grau de civisme d'un determinat col·lectiu: l'estat de conservació i neteja dels waters públics orienta bastant, tot i que té la dificultat dels «turistes», que poden falsejar l'apreciació. Un altre paràmetre a tenir en compte, i aquest sense possibilitat de contaminacions externes, és l'atenció als disminuïts físics mitjançant la planificació i l'eliminació de les barreres arquitectòniques.

Aquí comencem a preocupar-nos per l'accessibilitat. En poc temps s'han fet millores substancials a Figueres, estan ben estudiats el nou institut de Cassà, el polisportiu de Salt, la tresoreria de la Seguretat Social de Girona i, en els municipis de Girona, la Bisbal, l'Escaló, Olot, Palamós i Torroella (i segur que n'hi ha més) he observat que disposen d'aparcaments reservats. Hotels i càmpings són les iniciatives privades que primer s'han sumat als pioners públics. Que cadascú faci el que estigui al seu abast per millorar un aspecte endarrerit. Proposo que el Col·legi Professional d'Arquitectes adquireixi una cadira de rodes a disposició dels seus col·legiats per fer la prova inicial de les seves obres urbanístiques i edificacions. S'evitaria més d'una barrabassada. També estaria bé que Mifas atorgués diplomes de reconeixement als arquitectes que tinguin tanta cura de la persona com del disseny.

● RETALLS

Mafiosa ETA

el Periódico

El conseller d'Interior d'Euskadi, Juan María Atutxa, no s'ha mossegat la llengua a l'hora de qualificar els extorquidors d'ETA que pretenien recaptar més de mil milions de pessetes fent xantatge a una trentena d'empresaris. Més que una organització, els etarres formen «una banda mafiosa basca», ha declarat textualment Atutxa. Els modals i el llenguatge utilitzats demostren que estem davant una xarxa de delinqüents de baixa estofa que no dubten d'amenaçar amb el pitjor estil perdonavides els empresaris que no poden pagar el total de l'impost revolucionari exigit. Fins i tot, com s'ha sabut ara, no dubten d'amenaçar algun fill de les víctimes en considerar-lo discol.

«Un panorama melangiós»

per Miguel Pérez Capella

Cada any, més o menys en aquestes dates, la meua dona diu que sempre em passa el mateix: em torno més pessimista que de costum.

I deu ser veritat, perquè quan lleigeixo la premsa diària, miro la televisió i repasso els temes propis de la meua feina, em noto de malhumor. I aquest no és, realment, el meu to habitual.

Tot Europa es debat entre un futur econòmic i monetari incert i a Espanya sembla que es nota més: ningú no vol invertir, diuen que no hi ha diners, i els turistes estrangers ja no vénen com abans, ni en quantitat, ni en qualitat.

Només hi ha gent —que qualsevol no gasta— el cap de setmana i, encara que sembli paradoxal, molts prefereixen anar-se'n deu o quinze dies a Turquia, a Grècia, a la República Dominicana i, fins i tot, als Estats Units o a l'Àfrica, per conèixer altres mons, tenir noves experiències i perquè diuen que compensa més que estar a la Costa Brava, a Marbella, a les platges del Cantàbric o a Benidorm.

«Tasseus en una terrassa i et claven una clatellada que et deixen estès!» —se sent a dir—.

«Ja no es pot anar a sopar bé en un restaurant, perquè surt caríssim!» —es queixa molta gent—.

Clar que queda el recurs d'anar-se'n a la muntanya, que és preciosa i on s'està, realment, més bé i més tranquil.

Però la gent, en general, prefereix les platges i anar-se'n fora, si és possible. És com si volguessin

escapar de la rutina diària.

Tenim el «medicamentazo», la congelació dels salaris, una situació política incerta —en opinió de molts— i sobretot hi ha una patent falta d'il·lusió i de confiança en el futur.

És que qualsevol temps passat va ser millor? La veritat és que la vida sembla que s'està tornant, cada dia, més dura, malgrat els avenços tecnològics, que fan, al mateix temps, que la terra es vagi degradant. Contaminació, escombraries, atur en augment i mal funcionament de molts serveis.

Sort que no hi ha guerra, com a l'antigua Iugoslàvia, com a Sud-àfrica, com a Cambodja, com a Israel i al Líban, com al Sudan o com en alguns estats del que va ser l'URSS, però a les carreteres es produeixen, cada setmana, morts i ferits, i la sida també continua amb el seu atac implacable.

Fa por llegir la crònica diària de successos. Però s'ha de continuar vivint amb optimisme: ja canviaran les coses!

Esperem que arribi la tardor i l'hivern i desaparegui aquesta serp d'estiu.

Mentre escric això, l'esquena em fa mal —em sembla que tinc artrosi— i la meua gossa, ajeguda, em mira amb uns ulls ben expressius.

Vol sortir, és la seva hora i jo necessito també airejar-me una mica. De seguida que m'aixeco, adreça les orelles i s'espera a la porta.

Segur que, quan faci una estona que passejo amb ella i amb part de la meua família, em trobaré millor.

«La vida sembla que s'està tornant, cada dia, més dura, malgrat els avenços tecnològics, que fan, al mateix temps, que la terra es degradi»

● CARTES DEL LECTOR

El vot amagat

Quan qualsevol depredador aguaita les víctimes utilitza l'astúcia i el poder físic que li ha conferit la natura. Els més dèbils formen ramats per enfrontar-se al poderós enemic i així poder vèncer-lo. Si el regne animal es regeix per l'inexorable llei de la supervivència, l'*homo sapiens*, a més del primer, ho fa per la maldat que en moltes ocasions li confereix el seu propi raciocini, amb el suport de l'enveja, els gelos, la projecció de la seva brillant imatge, l'engany i tantes altres argücies que aplica qui vol exercir el comandament al peu de la lletra. Si les dictadures s'exerceixen pel poder que els donen les armes, les mal anomenades democràcies utilitzen els vots —comprats amb falses promeses o prebendes que mai no arribaran al poble pla—, convertint-se en una dictadura coberta quan el modern polític es fa el desentès al clamor general, important-li ben poc que encara li diguin lladre i ximple, mentre ell a les Corts i al Parlament pugui brandar aquell manat de vots que li van conferir la insensatesa dels submisos.

En algunes comunitats de veïns —especialment en els blocs de segona residència—, no existeix la comunitat tal com va ser concebuda i regulada per la Llei sobre Propietat Horitzontal amb la seva junta de propietaris que personalment o per delegació haurien d'assistir en la seva major part a les juntes ordinàries o extraordinàries per exercir, amb dignitat els seus drets, sempre a base del diàleg distès i democràtic.

tic.

Tothom sap que per a la conveniència de molts i les contrapartides amb què es beneficien d'altres, moltes d'aquestes comunitats són regides i sotmeses al lliure arbitri d'algun espavilat administrador que, brandant els vots dels absents protegits i envoltat pels pocs assistents fermament partidaris de la seva causa, aconsegueix elaborar per al seu únic profit els pressupostos ordinaris, extraordinaris, a més de fantasioses bifurcacions elaborades conscienciosament durant les fredes nits de l'hivern, assignant-se sous suculents i percebent comissions camuflades, que obliguen molts copropietaris sensats a vendre's els seus apartaments a preu de saldo, perquè en el Registre de la Propietat s'agabin incrementant els béns immobles a favor de qui, per manca d'escrúpols i ètica personal, utilitza els

articles de la mencionada llei a la seva pròpia conveniència, gràcies a la prepotència que li confereixen els vots afegits a la seva causa, més aquells de qui prefereixen amagar al cap sota l'ala, per «evitar-se problemes», encara que criticar a esquenes del personatge sí que ho facin.

A les zones residencials també apareix el clàssic «fantasma» que encapçala el seu ramat, projecta aquella agressivitat, altivesa i insolència, que li permetin els signes externs de la seva recent adquirida riquesa definida pels potents cotxes importats, «mansió» amb piscina, i ferotges gossos per guardar-la, juntament a la multitudinària projecció del vídeo dels seus viatges a exòtiques terres, per enveja de parents, amics i estranys. Sense adonar-se'n, el molt insensat, que molt poble és aquell que continuament necessita de la seva claca perquè

Esperant un protector

DANIEL
BONAVENTURA

La decisió que ha pres l'escriptora nord-americana Susan Sontag d'instal·lar-se a Sarajevo i muntar una obra de teatre és admirable. El teatre com a interpretació de la realitat trobarà la seva màxima expressió en l'estrena d'*Esperant a Godot*, de Samuel Beckett, els personatges de la qual no tenen res més a fer que esperar algú que vingui a protegir-los. L'escriptora ha escollit actors locals i els assajos es fan sota l'amenaça constant de les bombes. Diu que així injecta, d'una banda, una dosi de normalitat a la vida de Sarajevo, que és el que més desitgen els seus habitants. De l'altra, protesta per la manca de solidaritat internacional davant el conflicte bèl·lic. Susan Sontag se sent «indignada» perquè els intel·lectuals del món desenvolupat no responen a la seva crida i no van a Bòsnia i s'hi juguen la vida, com ella, en senyal de protesta. La integritat de la seva actitud ajuda a prendre consciència i a comprometre's amb la causa, única manera d'estimular l'autèntic progrés de la humanitat. Mentrestant, els bosnians esperen un protector.

alabin les seves «gràcies»!

Si la humilitat continués sent una de les virtuts, i tots en fóssim practicants, segur que aquest món seria aquell paradís que tan sols el fantasiós Spielberg podria projectar-nos i que de tots fos desitjat.

Josep Moner (Girona)

Hipocresia

Hi ha molta hipocresia en aquesta societat panxacontenta en què vivim. Un exemple d'això és la qüestió de la immigració, sobretot pel que fa referència a la immigració pobra de procedència tercermundista. Ara, fa poc, a les comarques de Ponent (al Segrià), es va produir (com cada any) un important incident amb rebrotos racistes. En plena època de la recollida de la fruita, es lloguen, a preus i condicions del segle XIX, immigrants africans i després, a sobre, se'ls maltracta i se'ls acusa de tots els mals. En el fons de tot rau un problema de justícia social, de classisme, d'explotació. Davant d'aquest problema tan greu cal que l'Administració es Mulli (totes les administracions. Hem de pensar que la hipocresia i la demagògia són actituds suïdes que cal eradicar per lluitar contra el càncer racista).

J. M. Loste i Romero (Portbou)

Fe d'errades

Les dades correctes de la casella Girona corresponent al gràfic de la pàg. 16 del nostre diari d'ahir sobre les oficines bancàries són: caixes (56), bancs (50), habitants (70.409), habitants per oficina (664).

● AMB LA V DE BERGE

Una plaga d'incendis, cau sobre l'Estat espanyol.

